MADRAS
277

மாதர் மனோரஞ்சினி.

"எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும்"—ஔவையார்.

Vol. IV புத்தகம் ௪.	Madras: July 1902. சென்னப்பட்டண 1902 ஜூலைமீ.	No. 5. இல. ௫.

H. M. The King's illness and recovery.

நமது மகாராஜா அவர்கள் அசௌக்கியமாயிருந்து சௌக்கியமடைந்து வருகிறார்கள்.

பட்டாபிஷேகம் அநேகமாக ஆகஸ்டு மாதம் 9-ம் தேதியில் நடக்கும்.

பிரஜைகள் மகாராஜாவினுடைய வியாதி நீங்கும்பொருட்டு ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள்.

நமது மகாராஜா அவர்கள் ஜூன்மீ 15உ முதற்கொண்டு நோயால் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு இந்நோய் சீக்கிரத்தில் நீங்கிவிடுமென டாக்டர்கள் எண்ணி பலவித சிகிச்சைசெய்துகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் 23-ந் தேதியன்று நோய் அதிகரித்தமையால் செவ்வாய்க்கிழமை அந்தக்கட்டியை வெகு ஜாக்கிரதையாயும் யாதொரு அபாயத்திற்கிடமில்லாமலும் சஸ்திரத்தினால் தன் வந்திரிக்கு நிகரெனச் சொல்லும்படியான 5 பேர்போன டாக்டர்கள் சேதித்தார்கள். மயக்கமுண்டாக்கும்படியான க்ளோரொபார்ம் என்ற மருந்தை உபயோகித்திருந்தார்கள். மகாராஜா

அவர்கள் சுமார் 10 மணிவரையிலும் பிரமையற்றிருந்தார்கள். இச்சங்கதி நமக்கு எட்டியதும் நாம் விசனப்பட்டு இவர் தேக சௌக்கியத்தைக் குறித்து எங்குபார்த்தாலும் கடவுளை ஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டே யிருந்தோம். 26-ஆந் தேதியன்று பகல் 10 மணிக்கு வெளிப்பட்ட விளம்பரத்தின்படி முன்னிரவு மகாராஜா அவர்கள் சுகமாய்த் தூங்கினார்கள் என்றும் 28-ம் தேதி வந்த தந்தியால் அரசர் முன்னிரவை சுகமாய்க் கழித்தாரெனவும் அவருடைய சுகவிருத்திக்குக் குறைவேதுங் கிடையாதெனவும் அவருக்கு வந்த கண்டம் தொலைந்ததெனவும் ஆனால் ரணம்மாத்திரம் ஜாக்கிரதையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு வரப்படவேண்டியதெனவும் ஏற்பட்டது. பின்னிட்டு அரசர் ஒரு மஞ்சத்துக்கு மாற்றப்பட்டு, சந்தோஷகரமாயும், சுருசுருப்பாயும் இருப்பதுடன், அதிசயிக்கத்தக்க சுகவிருத்தியடைந்து வருகிறார் என்ற சங்கதி வெளிவரவே நாம் மிக சந்தோஷப்பட்டோம். 27-ந் தேதியன்று அரசர் க்ஷணத்திற்கு க்ஷணம் சுக விருத்தியடைந்து வருகிறாரென்றும், அவர் சுகமாய்த் தூங்கினாரென்றும், ஆனால் ரண பரிகாரத்தில் மிக்க உபத்திரவமட்டும் அவருக்கு இருந்ததென்றும் தெரியவந்தது.

30௳ யன்று ரண உபத்திரவம் குறைந்துவிட்டதாம். ஜூலைீ 1௳ வந்த தந்தியால் நமது மகாராஜா அவர்கள் முன்னிரவு வெகு சுகமாயிருந்து நன்றாகத் தூங்கினாராம். இவருக்கு சற்று பலமுமுண்டாய் எல்லா வகையிலும் சுகவிருத்தி யுண்டாயிருக்கிறது. ரண உபத்திரவமும் தணிந்தே யிருக்கிறது. 3௳ யன்று ஒரு பிரசித்தமான கோர்ட்டு டாக்டர் அரசருக்கு நேர்ந்த அபாயம் அடியோடு தொலைந்ததென்று தெரிவிக்கிறார். இதைக்கேட்க நாம் மிக சந்தோஷப்படுகிறோம்.

நமது மகாராஜா அவர்கள் 3௳ யன்று நன்றாகத் தூங்கினார். சுகமாகவேயிருந்திருக்கிறார். பிரஜைகள் யாவரும் அரசரின் அதிசயிக்கத்தக்க வலுவைப்பற்றிக் கேள்விப்படுத்தினால் களிகூர்வார்களென்று லான்ஸெட் பேபர் கொண்டாடுகிறதோடு, ரணமாறிப் பக்குவப்பட்டு வருவதால் அரசர் சீக்கிரம் சொஸ்தமாய் விடுவாரெனக் கூறுகிறது. 4௳ யன்று வந்த தந்தியால் மகாராஜா அவர்கள் சுகமா யிருப்பதாகவும், சிகிச்சை செய்துக்கொண்ட நாள்தொடங்கி யென்றுஞ் சொல்லாத நித்திரை செய்தார் எனவும், ரண உபத்திரவமோ தணிந்து வருகிறதெனவும், அவர் படுக்கையில் சுலபமாய் நடமாடுகிறார் எனவும், உணவேற்றமும் விருத்தியாய் வருகிறதெனவும் தெரியவருகிறபடியால் அதிக சீக்கிரத்தில் நமது மகாராஜா அவர்கள் பூர்ண சுகத்தை யடைவது நிச்சயம்.

இவர் அசௌக்கியமா யிருந்தகாலத்தில் தமது ஜேஷ்ட புத்திரனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லவே உடனே அவருக்கு இச்சமாசாரத்தைத்

தெரிவிக்க அவர் வந்து தமது தந்தையாரைப் பார்த்து அவர் பக்கத்தி லுட் கார்ந்து கொஞ்சநேரம் பேசினாராம். சிகிச்சை நடக்கும் முன்னர் "எனது பிரஜைகள் என்னை மன்னிப்பார்களாக" வெனச் சொன்னாராம். ஏனெனில் குறித்த தேதியன்று பட்டாபிஷேகம் நடத்தப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டமை யால் ஜனங்கள் ஏமாந்துபோனது அவருக்கு மிக விசனத்தை உண்டாக்கிய தாம். அதனால்தான் அவர் அவ்விதம் சொன்னார்கள். இவர்களுக்கு நமது இந்தியாவின்பேரில் மிகப் பிரியம். மிக விசுவாசம். நமது இந்தியாவிற்கும் முன்னமே 1871ஆம் வந்திருக்கிறார். இவருக்கு 61-வயதாகியும் பட்டாபி ஷேகம் செய்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆசை மிகவுண்டு. அது அப்பொ ழுது தவறிப்போனதைப்பற்றி மிக வருந்துகிறோம். ஆயினும் இப்பொழுது நமக்கு எட்டிய சமாசாரத்தின் பிரகாரம் ஆகஸ்டு மாதம் 9-ம் தேதியின்று இவருக்கு பட்டாபிஷேகம் நடத்தப்படுமென அறிகிறோம்; அவ்விதம் நடத் துவது நலமே.

கூடிய சீக்கிரத்தில் இவருக்கு கடவுள் தேக சௌக்கியத்தை அளித்து ஆகஸ்டு மாதத்திலேயே பட்டாபிஷேகமும் நடக்கும்படி கருணை புரியு மாறு கடவுளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

மிஸ்ஸஸ் கமலசத்திய நாதனவர்கள்.

மிஸ்ஸஸ் கமலசத்தியநாதனவர்கள் 1879ஆம் ஜூலை 2-ம் தேதி யன்று இராஜமகேந்திரபுரத்தில், மிஸடர் O. S. R. கிருஷ்ணம்மாவுக்கு ஜேஷ்ட புத்திரியாக ஜனித்தார்கள். மிஸ்டர் கிருஷ்ணம்மா அவர்கள் பிரா மணராயிருந்து கிறிஸ்தவமதத்தில் சேர்ந்திருக்கிறார். இவர் இப்பொழுது மங்களூரில் சப்-ஜட்ஜியாக விருக்கிறார். இவர் தமக்கு முதல் புத்திரியாக உதித்த கமலம்மாளுக்கு கல்வி புகட்டவேண்டுமென்கிற எண்ணத்துடன், தக்க வயதுவந்தபோது, சென்னையிலுள்ள டப்டன் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும்படி அமர்த்தினார். கமலம்மாள் அங்கு ஆங்கிலமும், சம்ஸ்கிருதமும் செவ்வையாய் கற்றுவந்தார்கள். கமலம்மாள் மிகுந்த புத்திகூர்மையுள்ள வர்களாதலால், தம் 14-வது வயதில் மெட்ரிகுலேஷன் பரீட்சையிற்தேறினார் கள். பிறகு கமலம்மாள் மசூலிபட்டணத்திலுள்ள நோபில் காலேஜியில் சேர்ந்து வாசித்து, தமது 16-வது வயதில் எப் ஏ. பரீக்ஷையில் முதல்வகுப் பிற்தேறினார்கள். தாம் பி. ஏ. பரீட்சையிற்தேறும்படி அக்காலேஜியி லேயே வாசித்து, தமது 18-வது வயதில் அப்பரீட்சையிலும் தேறினார்கள். இதில் அந்தம்மாள் எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் சரித்திரமும், சம்ஸ்கிருத முமேயாம். அதன் அடுத்தவருடத்தில் அந்தம்மாள், சென்னை பிரெசிடென் ஸிகாலேஜியில் புரொபெஸராகவிருக்கும் மிஸ்டர் S. சத்தியநாதனவர்களை

நன்மணம் புரிந்தனர். சிலகாலஞ் சென்றபின் இவர்களுக்கு ஒரு புத்திரசந்தான முண்டானது. அக்குழந்தைக்கு இப்போது சுமார் இரண்டுவருடமும், நான்குமாதமுமாகிறது. அதன் பிறகும் கமலம்மாள் காலத்தை வீண்போக்காமல் எம். ஏ. பரீட்சைக்குப் படித்துக்கொண்டுவந்து, சென்றவருடத்தில் அப்பரீட்சையிலுந் தேர்ச்சியடைந்தார்கள். இவர்களுக்கு சமஸ்கிருதத்தில் நல்லவிற்பத்தியுண்டு. தெலுங்கும் நன்றாய்த்தெரியும். இவர்கள் அநேக பத்திரிகைகளுக்குவிஷயங்கள் எழுதியிருக்கிறார்கள். அவ்விஷயங்கள் நன்றாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றனவென்று அநேகர் வெகுவாய்ப் புகழ்ந்தார்கள். இது முகஸ்துதியன்று. இவர்களுடைய உண்மையான சாமர்த்தியத்தைக் கண்டே புகழ்ந்திருக்கிறார்கள். சென்றவருடம் ஜூலை" முதற்கொண்டு தமது அன்பான சகோதரிகளுக்கொப்பான இந்தியஸ்திரீகட்கும், மற்றுமுள்ள ஸ்திரீகட்கும் நல்லறிவைப் புகட்டவேண்டுமெனவுன்னி "இம்மைபயக்குமாலீயக் குறைவின்றால், தம்மை விளக்குமாற்றா முணராக்கேடின்றால், எம்மை யுலகத்தும்யாங்காணேங் கல்விபோல், மம்மரறுக்கு மருந்து" என்ற பாடலுக் கிணங்க மக்களுயிர்க்கு உற்றதுணையா யிருந்து தவுவது கல்வியைத் தவிர வேறொன்றுமில்லையெனத் தேறி, ஒரு மாதாந்தப் * பத்திரிகை ஏற்படுத்தி அதன்மூலமாக நல்லறிவுச் சுடர்கொளுத்தி வருகின்றார்கள். அதில் இந்தியமாதர்களுக்கு கற்பைக் காக்கும்பொருட்டு முக்கியமாய் வேண்டிய அநேக விஷயங்களை தாமே எழுதிவருவதைக்கண்டு அநேகர் மெச்சுகிறார்கள். அநேகர் வெகு நன்றாய் எழுதப்படுகிறதென்றும் தங்களபிப்பிராயங்களை பல பத்திரிகைகள் மூலமாக பரப்பி வெளியிடுகின்றனர்கள். மேலும், இந்திய, ஆங்கில, மகம்மதிய மாதர்களும் அதில் அடிக்கடி விஷயங்களை எழுதிவருகிறார்கள். இந்த மாதுசிரோன்மணி தமது சுயநலத்தைக் கருதாமல் இப்பத்திரிகையை ஒருவருடகாலமாய் நடத்திவருவது, பரோபகாரசிந்தையையும், தமது சகோதரிமார்களிடத்திலுள்ள வாஞ்சையையும் அநுதாபத்தையும் காண்பிக்கிறதல்லவா? மாதர்களுக்கு உயர்ந்த கல்வி யிருப்பதனால் விளையும் பயன்களிலிது ஒன்றன்றோ? இம்மாது எம். ஏ. பரீட்சையிற்றேறியது மிகுதியும் மெச்சத் தகுந்ததே. இந்தியமாதர்களில் எம். ஏ. பரீட்சைக்குப் படித்து முதலில் தேறியது இந்தமாதேயாம். இந்த மாதின் சகோதரியாரும் முறையே படித்துவந்து இவ்வருடத்தில் எப். ஏ. பரீட்சையிற்றேறி யிருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு 16-வயதும், 18 வயதும் உள்ள இரண்டு சகோதரர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களிருவரும் இங்கிலாந்தில் படித்துக்கொண்டுவருவதுடன், மிகுந்த புத்திசாலிகளென்றும் பேர்பெற்று வருகின்றார்களாம்.

இவர்கள் கீர்த்திபெற்று ஜனங்களுக்கு நன்மைசெய்துகொண்டுவர ஈஸ்வரன் தீர்க்க ஆயுளை அளித்து சுகமாக வாழ்ந்துவர கருணை புரிவாராக.

* *The Indian Ladies' Magazine.*

279

Indian Nights Entertinment.

Published in the

PEARSON'S MAGAZINE

by

A. Sarath Kumar Gosh.

(*All Rights Reserved.*)

இந்திய இரவுக்கதைகள்.

2. பதினாயிரம் கண்ணீர்க்கிணறு.

(முன் 83-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சூரிய குலத்திலுதித்தவனே! உமது பதினாலாம் மூதாதை காட்கள் முதற்கொண்டு "பதினாயிரம் கண்ணீர்க் கிணறு" வறண்டிருந்தது. நாராயண லாலாவினுடைய இரண்டாம் கடும் பரீக்ஷை நடந்த காலத்திலும் அப்படியே வறண்டுதானிருந்தது. அது வனத்தின் ஓரத்திற்கருகாமையில் 20 முழ ஆழமும் 5 முழ குறுக்களவுமுள்ள ஒரு பெரும் குழி. அதன் உள் சுவர் கருங்கற்களால் கட்டப்பட்டு தளம் உலர்ந்த இலைகளால் மூடப்பட்டிருந்தது.

ஒரு காலத்தில் இரண்டு புருஷர்கள் ஓரே ஸ்திரீயை நேசித்துக்கொண்டிருந்ததாகவும் வேண்டாமென்று விலக்கப்பட்டவன் மற்றவனைச் சூதாய்ப் பிடித்துக்கொன்று அவன் பிரேதத்தை வறண்டிருந்த கிணற்றிற்குள் போட்டுவிட்டதாகவும் ஜனங்கள் சொல்லுவார்கள்.

அந்தஸ்திரீயானவள் ஒன்பது நாள் கிணற்றிற்குவந்து அங்கே மிகவும் கண்ணீர் சொரிந்தாள். தேவதைகள் அவளுடைய விசுவாசத்தைக் கண்டு மெச்சி அற்புதமான ஓர் காரியம் செய்தார்கள். ஒன்பதாம் நாள் சாயங்காலம் தூக்கத்தினின்றும் திடீரென்று எழுந்திருந்த அழும் மனிதனுடைய அழுகையைப்போல் கிணற்றினடியிலிருந்து ஒரு குரல்கேட்டது.

செத்தவனுக்கு உயிர் திரும்பி வந்துவிட்டது! அந்தஸ்திரீயினுடைய கண்ணீர் அவன் காயங்களின்மேல் விழுந்து அவைகளைச் சொஸ்தமாக்கின. அவளுடைய அழுகைகளால் அவன் தேகத்திற்குள் புதிய ஆவிவந்துவிட்டது. இதுதான் ஜனங்கள் சொல்லும் கதை. இதனால் தான்கிணற்றிற் கந்தப்பெயர். இதைப்போல் அந்நாட்டிலனேகம் கதைகளுண்டு.

மிகுந்த அற்புதங்களை ஊக்கத்துடன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, ஜனங்கள் கூட்டமாய் கிணற்றிற்கு வந்தார்கள். நாராயணலாலா இரண்டாம் கடும் பரீக்ஷையில் தோற்றுப்போவது அசாத்தியமென்று அவர்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் அப்பரீக்ஷையின் சுபாவமின்னதென்று அவர்கள் அனுமானிக்கவுங் கூடவில்லை. கடைசி நிமிஷம் வரையில் அரசன் இரகசியத்தை வெளியிடவில்லை. அவனுடைய அபிப்பிராயத்தை யறிய ஒரே சூக்ஷமம்தானிருந்தது. அது நிஜமாய் கிணற்றின் வாயின்பேரிலிருந்தது. அதன்பேரில் ஒரே ஒரு பெரிய கல் மூடப்பட்டிருந்தது——நடுவில் மாத்திரம் கொஞ்சமிடம் திறந்திருந்தது. அது இரண்டு சதுரமுழந்தான், அந்த துவாரத்திற்குமேல் ஒரு நூலேணி காணப்பட்டது. அதனுடைய நுனி கிணற்றில் பக்கத்திலிருந்த ஒரு ஸ்தம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. பக்கத்தில் கையும் கொல்லுமாய் கொல்லத்துக்காரர்கள் கூட்டமாய் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் காலடியில் கல்லும் காரையுமிருந்தது.

"நாராயணலாலா! சென்றதடவை நீ மேலே ஆகாயத்தில் யமன்கோயிலை எட்டிப்பார்த்தாய். இப்பொழுது என் தீர்மானம் என்னவென்றால் பூமிக்குள்ளே மறுபடியும் யமதரிசனம் காணக்கடவாய்" என்று கிணற்றிற்கு முன்னால் உயர்ந்த ஒரு மேடையில் வீற்றிருந்த அரசன் சொன்னான்.

கூடியிருந்த ஜனக்கூட்டத்தினின்றும் மெதுவாய் ஒரு இரைச்சலுண்டாயிற்று. ஆனால் அங்கீகாரத்தின்பேரிலோ அல்லவோ வென்று இக்கதையை நடிக்கும் ஜனங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் பின்னாலிருந்து திடீரென்று ஒரு பெருமூச்சு உண்டாயிற்று. அதனால் இச்சொற்களின் பயங்கரமான உட்கருத்தைச் சரியாய் உணர்ந்த ஒருவனிருந்ததாகத் தெரியவந்தது.

"நீ இப்பொழுதிருக்கும் ஸ்திதியிலேயே——அதாவது ஆகாரமும் எவ்விதக் கருவியுமின்றி——கிணற்றிற்குள் இறங்குவாயாக! கிணற்றின் வாயை மூடிவிடுவோம். காற்றில் ஒரு தூசாகிலும் உள்ளேயும் வராது. உள்ளிருந்து வெளியேயும் வராது.

ஒன்பது நாள் நீ உள்ளே யிருக்கவேண்டியது. ஒன்பதாம்நாள் சாயங்காலம் கிணற்றைத் திறந்து உன் தேகத்தையோ அல்லது தேகத்தில் என்னமீதி யிருக்கிறதோ அதையோ வெளிக் காட்டுவோம். நான் உத்திரவு செய்தாயிற்று" என்று அரசன் முடித்தான்.

இந்தக் குரூரமான சொற்களைக்கேட்டு நாராயணலாலா—பூமிக்குள் இருபதுமுழ ஆழத்தின் கீழ் சக்தியற்ற தனது கைகளால் விஷம் நிறைந்திருக்கும் காற்றை இப்பொழுதே அடிப்பவன்போல்——மூச்சுவிடக்கூடாமல் பெருமூச்செறிந்தான். பைத்தியம் பிடித்தவனைப்போல் இப்பொழுதே சுற்றுச்சுவர்களைத் தனது கைவிரல்களால் சுறண்டினான். இப்பொழுதே உதித்துப்போய் விட்ட அவன் நரம்புகள் படபடவென்று அடிக்கும் நெற்றியிலிருந்து வெடித்து விட்டாற்போலிருந்தது. இப்பொழுதே—

என்று திக்பிரமையடைந்த ஜனங்கள் எண்ணினார்கள். நாராயணலாலாவோ வீண் விசனங்களில் காலங்கழிக்கவில்லை. தப்பிக்கும் வழி ஏதேனுமிருக்குமாயின் அதைத்தீர்மானிக்க அவனுக்குச் சில நிமிஷங்கள் தானிருந்தது.

அதன் துணிவை நோக்கினல் பயமுறுத்தத் தக்கதும் அதன்நடவடிக்கையை நோக்கினல் அதன் அபாயத்தைக் கண்டு நடுநடுங்கச் செய்யத்தக்கதுமான ஒருவித உபாயத்தைத் தீர்மானித்தான். அப்படிச் செய்தபிறகுங்கூட கடைசியாக ஜெயிப்போமென்ற நம்பிக்கை அவனுக்கில்லவேயில்லை. அவனை வளர்த்த தகப்பனைத்தவிர வேறெந்த மனிதனும் அந்த உபாயத்தைச் செய்து தப்பவில்லை. அவனுங் கூடத்தன் வாழ்நாளில் ஒரே ஒருதடவைதான் செய்தான்.

நாராயணலாலாவும் அப்படியே செய்யத்தீர்மானித்தான். அது ஒன்றுதான் அவன் தப்புவதற்குத் தகுந்த உபாயம். மகாவித்துவானுகிய தனது ஆசிரியர் தனக்குக் கற்றுக் கொடுக்கக் கூடியதையெல்லாம் கற்றிருந்தான். ஆனல் இந்தவிஷயமோ உபதேசத்தினுல் வரத்தக்கதல்ல. அது காரியம் செய்யும் கர்த்தாவினுடைய வல்லமையை முக்கியமாய் பொருந்தியவிஷயம்.

இந்த வல்லமையைத் தனக்கு அளிக்கும்படி தேவதைகளைப் பிரார்த்தித்தான். ஒருசார்பில் யோசிக்குமிடத்து மரணம் நிச்சயம். மிகுந்த அவஸ்தையுடன் மரணம் என்பது நிச்சயம். மற்றொரு சார்பில் யோசிக்குமிடத்து இந்த உபாயம் தப்பினல் முன்போலவே மரணம் நிச்சயந்தான்; அது கைகூடினல் அதிருஷ்டமிருந்து பிழைத்தால் பிழைக்கலாம். அந்த அதிர்ஷ்டத்தைக் கைப்பிடிக்கத் தீர்மானித்தான்.

"ஓ தேவதாம்சமுள்ள மகாராஜாவே! உனது சொற்கள் விவேகம் நிறைந்தவை. உன் உத்திரவுப்படியே நடக்கட்டும். ஆனல் நான் ஒரே ஒரு தயவு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

அதைக் கேட்குமுன் ஒரு நிமிஷம் தாமதித்தான். அவனுடைய நிஜமான உள் கருத்தைக் காட்டிவிட்டால் பிறகு கதிமோக்ஷமே கிடையாது.

"காளிகோயிலில் சில பரிசுத்த மகான்களிருக்கின்றூர்கள்; அவர்கள் துறவிகள், சந்நியாசிகள், பைராகிகள். அந்தக் கூட்டத்தில் நான் பாலமாணக்கன். இது விஷயம் இதுவரையில் நான் வெளியிடாதது வெட்கிக்கத்தகுந்தது."

சுற்றியிருந்த கூட்டத்திலிருந்து ஆச்சரியத்தைக் குறிக்கும் தொனியொன்று உண்டாயிற்று. சந்நியாசிகளும் பைராகிகளும் மிகக்கடுமையான ஆசாரத்தை யனுசரிக்கும் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இவ்வுலக மானிடர்களுக்கு உரித்தல்லாத அற்புதமான சக்திகள் அவர்களுக்கு உண்டென்று சொல்லுவார்கள்.

தான் சொல்வதே தனக்கு நம்பிக்கையில்லாதவன்போல் மெதுவாய் ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் உச்சரித்து அடியில் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினன்:— "எங்கள் கூட்டத்தாரின் ஆசாரத்தின் பிரகாரம் எங்களுள் ஒருவன்—பாலமாணக்கனயினும்—மரிக்கும் சமயத்தில், மற்றவர்கள் அவனுக்குக் கடைசி கைங்கரியங்கள் செய்வதற்கு வரவேண்டியது—அதாவது—அவர்களை அப்படிச் செய்யவிடும்பக்ஷத்தில். இப்போது அவர்கள் எனக்கு அப்படிக் கைங்கரியம் செய்யச் சொல்லவேண்டுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

பிறகு அரசன் நம்பாமையை அவன் முகக்குறியாலறிந்து தீவிரமாய் அடியில் வருமாறு சொல்லலுற்றான்.

"இதில் ஏதோ மோசமிருக்குமென்று பயப்படுவாயானல் முதலில் கிணற்றிற்குள் நானே செல்லுகிறேன். பிறகு என்னைச்சேர்ந்தவர்களுக்குள் ஐவர் என் பின்னல் வரட்டும். அங்கே நீ எவ்வளவு நேரம் விடுகிறயோ அவ்வளவு நேரம் எனக்கு வேண்டிய காரி

யங்களை செய்யட்டும். பின்பு ஒவ்வொருவராய் மேலே ஏறி உன் முன் அவர்கள் வருவார்கள். நான்மாத்திரம்——அல்லது என்னில் என்னமிச்சமிருக்கிறதோ அது மாத்திரம்—கீழேயிருப்பேன்."

இதைப் பின்யோசனையாகச் சேர்த்துச் சொன்னாற்போலிருந்தது. ஒருக்கால் அது அங்கேயிருந்தவர்கள் ஒருவரும் சம்சயிக்காத விஷயமோ என்னமோ.

"பிறகு கிணற்றை மூடி முத்திரையிட்டுவிடு; எனக்குவந்த விதி வரட்டும். இது தான் என் பிரார்த்தனை."

இந்தக் கடைசிசொற்களில் ஒருவித முடிவும், அமைதியும்,விரக்தியும், காணப்பட்டன. அதனால் அதைக் கேட்டோர்களுக்கு இது சாதாரணமான பரிக்ஷையல்லவென்றும், அவனுடைய விதி தேவதைகளுடைய கையிலகப்பட்டிருக்கிறதென்று; அவன் தெரிந்து சொன்னானென்றும் தோன்றிற்று. ஒருக்கால் அப்படி வேண்டுமானால் தன் விதியை யடைய சித்தம் செய்துகொண்டிருந்தான்.

அரசன் தன்கையை ஆட்டி, தன் சம்மதத்தைத் தெரிவித்தான். இறக்கும் மனிதர்களுடைய கடைசி வேண்டுகோளை—அரசனே யாயினும்—யாரும் தவிர்க்கமாட்டார்கள் இந்தியாவில், சமயவிதிகளோ அரசனுடைய மனோவெளல்லியங்களுக்கு மேற்பட்டவை. காளிகோயிலிலிருந்து சந்நியாசிகளை யழைத்துவர, அருகாமையிலிருந்த நகரத்திற்கு ஒரு தூதன் துரிதமாய் ஓடினான்.

நாராயணலாலா கிணற்றங்கரையில் கைகட்டிக்கொண்டு அசையாமல் நின்றுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய உதடுகள் யாருக்கும் கேட்காத வார்த்தைகளை உச்சரித்து விரைவாய் அசைந்துகொண்டிருந்தன; ஆயினும் மிக மனவுருக்கத்துடன் முறையிடுகிறானென்றும், கடைசியாக .அவர்களிடம் செலவுபெற்றுக்கொள்ளுகிறானென்றும் பொதுவாய் எல்லாரும் சம்சயித்தார்கள்.

பிறகு கைகளை மேலே உயர்த்தி எல்லோரையும் ஆலிங்கனம் செய்துகொள்பவன்போல் அவைகளை அணைத்து—கிணியில் குதித்து காட்சியினின்றும் துரிதமாய் மறைந்துவிட்டான்.

கூட்டத்திலிருந்து பயத்தினால் ஒரு பெருமூச்சு கிளம்பிற்று—அது பச்சாதாபம், கண்டனை, கலகம் முதலியவைகளைத் தெரிவித்தது, பிரளய காலத்து கார்மேகம்போல் ஓர் ஏக்கம் அங்குள்ள எல்லோரையும் மூடிக்கொண்டது.

மணி ஓசை இந்த மயக்கத்தை நீக்கிற்று. நெட்டையான மெலிந்த ஓர் உருவம் கூட்டத்தினின்றும் வெளிப்பட்டது. நரைத்த உலன் தாடி மார்பில் தொங்கியிருந்தது. எண்ணெய்யும் தண்ணீரும் என்றும் காணாச ஜடைகள் தோளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. மஞ்சளில் நனைத்த இடுப்புவேஷ்டி ஒன்றுதான் அவன் தரித்துக்கொண்டிருந்தான். அவனது இடதுகையில் சாம்பிராணி வாசனை வீசும் தூபம் நிறைந்த ஒரு தூபக்காலும், வலதுகையில் கலகலவென்று சப்தம் செய்யும் ஒரு நீர்க்காரையும் வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அவன்தான் குரு, சந்நியாசிகளுக்கெல்லாம் பிரதம குரு.

அவனைப்போலவே உடையும் வேடமும் தரித்த நால்வர் பின்வந்தார்கள். மனோவிகாரம் ஒன்றும் காட்டாத அவர்கள் முகத்திலும்கூட "தான் தனது" என்னும் அகங்காரங்களை நிக்கிரகித்த கடும் சிக்ஷையின் குறிகளும், இந்தக்காயத்தினது பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கிய நுண்ணிய சக்தியின் குறிகளும் நன்கு விளங்கின.

பிரதம குரு மௌனமாய் அரசனை வணங்கி, விரைவாயும், மௌனமாயும் கிணற்றுக்குள் இறங்கினான். அவனது சஹபாடிகள் பின் சென்றார்கள்; ஆகாயத்தில் கொள்ளுவாய் பிசாசைப்போல் வெளுத்த புகை சூழ்ந்திருந்தது; அதில் அவர்களைப் பார்த்தால் மௌனமாக மாயாரூபங்கள் போலிருந்தது.

1. "ஹ்ராம்! ஹ்ராம்! ஹ்ராம்!" என்று ஒரே ஒரு மெல்லியதொனி கிணற்றிலிருந்துகேட்டது; தூபத்தின் புகை கிணற்றுவாய்க்கு வந்துகொண்டிருந்தது; விபரீதமான ஏதோ ஒரு சடங்கைக் கீழேசெய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

"ஓம்! ஓம்! ஓம்!" என்று ஓர் கண்டத்தொனி திடீரென்று ஆவேச உக்கிரத்துடன் புறப்பட்டது——வரவர அதன் சத்தம் அதிகரித்தது.

அல்லெலனும் பெண்பாலுக் கோரழகுள்ள மாதாவாகிக்
கல்லெலனு மனப்பேயெல்லாங் கலந்துமேயீர்க்க நன்கு
ஒல்லெனத் தேரிலேறி யுகந்துநற் கபாலமேந்தி
இல்லென மயானம்வா ழேந்திசை சாமளேயே வாழி.

இன்னதென்று சொல்லக்கூடாத குறிப்பற்ற ஓர்வித பயம் கூட்டத்திலிருந்த ஜனங்களுடையமனதைப்பற்றிற்று. மற்ற தேவதைகளையெல்லாம் சக்தியற்றவர்களாய் நிற்கச்செய்து இவ்வுலகத்தில் மானிடர்களுடைய அந்தியகாலத்தில் முக்கியதேவதையாய் முன்நிற்கும் பயங்கரமான தேவதையாகிய காளியினது வல்லமை அவர்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தது. எதிரில் நின்றவர்கள் அத்தேவதையை வணக்கத்துடனும், ஆரவாரத்துடனும், பரவசத்துடனும் பிரார்த்திக்கும் இஷ்டபக்தர்கள்.

ஹ்ராம் ஹ்ராம், ஹ்ராம் என்ற ஆவேசம்கொண்ட ஆரவாரத்தை கீழே அநேக ஜனங்கள் கேட்கொண்டார்கள். பிறகு திடீரென்று பாழடைந்த நகரத்தைப்போல் எல்லாரும் நிச்சப்தமாயிருந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவராய் சந்நியாசிகள் தங்கள் ஜேஷ்டகுருவுக்குப்பின்னால் பூமிக்குத் திரும்பிவந்தார்கள். தீ யெரியும் தூபக்காலுடனும், கலகலவென்று சத்தம் செய்யும் நீர்க்காளையுடனும், உள்ளே சென்ற ஜனங்கள்தான் சரியாய் வெளியே வந்தார்களென்று அரசன் அவர்கள் முகங்களைப்பார்த்து கணக்கு எண்ணும்படி அவன் பக்கத்தில் வரிசையாகச்சென்று, பின்மறைந்தார்கள்.

பிறகு கொல்லத்துக்காரர்கள் இரண்டுகனமானபலகைகளைக்கொண்டு கிணற்றின் வாயையும் அதற்கப்புறம் நான்குபக்கங்களிலும் ஒருஅடி தூரம் வரையிலும் மூடிவிட்டார்கள். பலகைகளுக்கிடையிலுள்ள சந்தை லப்பங்கொண்டு மூடிவிட்டார்கள். அரசன் மேடையினின்று மிறங்கிவந்து அதன்பேரில் மத்தியிலும் இரண்டு முனைகளிலும் தன் முத்திரைமோதிரத்தைக்கொண்டு முத்திரையிட்டான். முத்திரையை உடைக்காமல் பலகைகளை மறுபடியும் தூக்குவது அசாத்தியம்.

முத்திரைகளையும், பலகைகளினிடையே யிருந்த சந்தையும் பித்தளையில் ஒரு லேசான தகடால்மூடிவிட்டு கொல்லத்துக்காரர்கள் கிணற்றின்பேரில் மூன்று முழ உயரத்திற்கு சுவர் ஒன்று விரைவாய் கட்டிவிட்டார்கள்.

பன்னிரண்டு காவற்காரர்கள் முறையாய்க்காக்க, வந்து அதைச்சுற்றி நின்றுகொண்டார்கள்.

"அந்தச்சுவற்றில் ஒரு சிறு கீறலேனும் காணுமாயின் உங்களை சிரசாக்கினை செய்துவிடுவேன்." என்று பயமுறுத்தி அரசன் எழுந்துசென்றான்.

நாராயணலாலாவை சமாதியில் சேமித்து ஏழுராத்திரியாய் விட்டது; ஏழாவது இராத்திரி காடாந்தகாரமாயிருந்தது. சந்திரகையில்லை; நக்ஷத்திரமுமில்லை; ஏனெனில் கார்மேகங்கள் வானமுழுவதும் மூடிக்கொண்டுவிட்டன. இடைஇடையே அடிக்கும் காற்றினல் பக்கத்திலிருந்த காட்டிலிருந்து பயங்காரமான சப்தங்களின் மாறொலிகள் தான் கேட்டன.

அத்தருணத்தில் காடுமுழுவதும் தூக்கமின்றி ஊக்கமாயிருந்தாற்போலிருந்தது. தூரத்திலிருந்த ஒநாயினது ஊளையும் கழுதைப்புலியின் பயங்கரமான சிரிப்பும் கலந்து வந்தன. Nilghau வின் மெல்லிய ஒலி காற்றில் மிதந்து வந்தாற்போற் கேட்டது. இடைஇடையே வெகுதூரத்திலிருந்து வரும் இடியைப்போன்ற உரத்த அபசகுனமான ஓர் சப்தம் மற்ற சப்தங்களுக்குமேலே கேட்டது. அப்பொழுது மற்ற மிருகங்களெல்லாம் பூமியில் தலையைக் கவிழ்த்துக்கொண்டு நிச்சப்தமாய் விட்டன.

அங்கே ஓர் கிணற்றண்டை தன்கிளைகளால் கிணற்றை மூடிக்கொண்டிருந்த ஒரு அரசமரத்தின்கீழே, கிணற்றைச் சுற்றி நான்குமனிதர்கள் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மிகக் குளிரா யிருந்தாற்போல் அவர்கள் கூனிக்குனிந்து கொண்டிருந்திருந்தார்கள். ஆனல் குளிரில்லை. அவர்கள் கையிலீட்டிகளிருந்தன. ஆனல் கண்களோ மரங்களில் அடிக்கொருவிதமாய் ஓடும் நிழல்களை நிலையற்றுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

"சகோதரர்காள்! ஏதோ ஒரு சப்தம்—ஒரு சலசலப்பு—கேட்டாற்போலிருந்தது!" என்று ஊடுருவிப் பார்க்கக்கூடாத இருளில் பிரமைபிடித்தவன்போல் பார்த்துக்கொண்டு, அடக்கி இரகசியமாய் ஒருவன் சொன்னன்.

மற்றவர்கள் ஈட்டிகளை நடுநடுங்கிப் பிடித்துக்கொண்டு, கடைக்கண்ணைச் சாய்த்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

"சகோதரர்காள்! எனக்கு பயமாயிருக்கிறது; கண்ணுக்கும் புலப்படாத இகஷிணி பிசாசுகளைக் குறித்து பயமாயிருக்கிறது" என்று முதல் காவற்காரன் மறுபடி சொன்னன். அசைவற்ற தனது கண்கள் கிணற்றின்பேரில் விழவே திகிலடைந்து நடுங்கினன்.

அங்கே தங்களறிவுக் கெட்டாத ஏதோ ஒரு விஷயம் நடந்து கொண்டிருப்பதாக அவர்களுக்குத் தோன்றிற்று. ஏதோ அறிவுக்கும், புலன்களுக்கும் எட்டாததும், இன்னதென்று சொல்லக் கூடாததுமான ஓர் விஷயம். நாராயணலாலா இப்பொழுது நிச்சயமாய்மரித்திருக்கவேண்டும்—அவன் பிரேதத்திற்குச்சடங்குகளொன்றும் செய்யவில்லை, அப்படிச் செய்யும்வரையில் அவன் ஆவிக்கு அமைதிகிடைப்பதரிது.

அமைதியில்லை! ஆகாயத்தில்—சுற்றியும்—மேலேயும்—கீழேயும் — எங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

திடீரென்று மங்கலான ஒரு வெண்மை கிணற்றினது மற்றப் பக்கத்தில் தோன்றிற்று; ஸ்பரிசத்திற் கெட்டாத மெல்லிய ஓர் மேகம்; எதிர்த்து அடித்த ஒளியில் அது ஒரு இமைப்பொழுது காணப்பட்டது.

"ராதாகிருஷ்ணு! ராதாகிருஷ்ணு!" என்று கடவுளைப் பிரார்த்தித்து காவற்காரர்கள் கூப்பிட்டார்கள், ஏனெனில் இது இவ்வுலகத்து எதிரியல்ல.

"பயங்கரமான ஆவியே! சமாதானமாய்ப் போய்விடு, நாங்கள் ஏழைகள்; உனது அடிமையின் அடிமைகள்!"

ஆனல் மேகத்தைப் போன்ற அத்தோற்றம், கண்ணினின்றும் மறைந்து விட்டது; பூமிக்குள் அமிழ்ந்து விட்டது, ஆயினும் எதிர்ப்பக்கத்திலிருந்து மறுமொழிவந்தது; கிளை யொன்று ஒடிந்து விழுந்தது, இடறிவிழுந்த மெதுவான காலடி சப்தம் ஒன்றுகேட்டது.

"போ, பின்னே போ, குத்திவிடுவேன்!" என்று ஒரு காவற்காரன் குதித்து உரக்கக்கூவினன். இது இவ்வுலகத்திய எதிரியென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

மேலேகண்ட சொற்களை உச்சரித்தவுடன் நெட்டையான ஒரு மனிதன் அவர்களுக்கு எதிரேவந்து நின்றான். அவன்தலை சரைத்திருந்தது, திறந்திருந்த அவனது மார்பிலும் கைகளிலும் தானேசெய்து கொண்டகாயத்தின் தழும்புகளிருந்தன. அவர்கள் திகிலடைந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதை நோக்கி கம்பீரமாய்ப் புன்சிரித்தான்.

"சிநேகிதர்காள்! கணப்பண்டை சற்று நேரம் நானும் உட்காருகிறேன்; இன்றிரவு நான் வெகுதூரம் நடந்து வந்திருக்கிறேன்."

பண்டிதன், தத்துவ சாஸ்திரி! அவனுடைய காரியங்களும், அவன் இராக்காலங்களில் விழித்திருப்பதும் அவர்களுக்கு நன்றாய்த்தெரியும்.

"அதைக்குறித்து எங்களுக்குச் சற்று சொல்," என்று கிணற்றை ஓரக்கண்ணாற் பார்த்துக்கொண்டு மூச்சை அடக்கிகொண்டு சொன்னார்கள்.

"அது வெகு சுலபம்" என்று அவர்கள் நெஞ்சில் திகிலுண்டாகும்படி முறண்ட தொனியுடன் அவன் பின் வருமாறு சொன்னான்.

"அந்த கிணற்றிலிருக்கும் ஆகாயம் ஒரு மணிநேரத்திற்குள் விஷம் நிறைந்துவிடும் என்று புஸ்தகங்களில் சொல்லியிருக்கிறது; ஒருநாள் சென்றால் அதிலிருக்கும் மனிதன், ஜலத்தில் முழுகிப்போகும் ஒருவன் மூன்றாந்தடவை முழுகுங்காலத்தில் பிரமைதப்பி விடுவதுபோல் தப்பிவிடுவானும். பிறகு உடனே இறந்துவிடுவான். வெகு நாளுக்குமுன்னேயே நாராயணலாலா இறந்திருக்கவேண்டும்."

அவர்கள் மனதில் முன்னில்லாத அநேக எண்ணங்கள் இற்சொற்களால் வந்து நிறைந்தன; சமாதியை விட்டுவந்த பிரேதப் பிசாசுகள் இப்பூமியில் அவைகள் அந்நியாயமாய் மரணமடைந்த இடங்களுக்கு வந்து கொண்டிருப்பதையும், பயங்கரமான இக்ஷிணிகள் இவ்வுலகத்தில் அரைகுறையாக செய்து வைத்திருந்த காரியங்களைமுடிப்பதற்கு திரும்பிவருவதையுங் குறித்துச் சொன்னான்.

திடீரென்று ஏதோ விதமான ஒரு சப்தம் காதில் பட்டது—ஒரு பெருமூச்சு, அடக்கக்கூடாத விசனத்தினால் தேம்பும் அழுகைக்குரல்; அது வரவர உரக்கக்கேட்டது.

வெண்மையான மப்பு பழையபடி வந்து கிணற்றிற்கந்தண்டை ஒரு க்ஷணநேரம் அசைந்து மறுபடி இருட்டில் மறைந்து விட்டது.

"இந்தக் கிணற்றின் ஸ்திரீ," என்று ஒருவன் திக்பிரமையுடன் பிதற்றினான்.

கணப்பைச் சுற்றி கூனிக்குனிந்து அவர்களெல்லாம் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள், மார்பைக் கெட்டியாய் கையால் அமர்த்திக்கொண்டு அத்தோற்றம் திரும்பி வரப்போகிறதென்று பயந்து மூச்சை யடக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்; இப்படி வெகு நேரம் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்—

பிறகு மெல்ல மெல்ல, இரவினது ஒலிகளெல்லாம் அடங்கிப்போய் விட்டன. மேற்காற்று நின்று காட்டில் பழையபடி அமைதியுண்டாயிற்று, பூமாதேவி நித்திரையடைந்தாள்.

பண்டிதனும் அப்படியே மறைந்து விட்டான். எப்பொழுது மறைந்தானே? என்ன விதமாய் மறைந்தானே ஒருவருக்கும் தெரியாது.

உடனே அரசனுடையகட்டளை அவர்களுடைய ஞாபகத்திற்கு வரவே நடுநடுங்கி வழிக்கு ஒளிகாட்ட தீவர்த்திகளைப்பிடித்துக்கொண்டு கூனிமெலிந்து கிணற்றிற்குச் சென்றார்கள்.

"இங்கேபாருங்கள் சகோதரர்களே" என்று கிணற்றின்பேரில் கட்டியிருந்த சுவற்றின் புறத்தைச்சுட்டிக்காட்டி ஒருவன் மெதுவாய் சொன்னான்.

அது ஈரமாயிருந்தது, ஒருகை அகலம் ஈரமாயிருந்தது.

"பனி, பனிபெய்வதனால்!" என்று மற்றொருவன் விவரித்துச்சொன்னான்; ஆனால் அதைச் சுற்றியிருந்தமற்ற பாகமெல்லாம் உலர்ந்திருந்தது.

'கண்ணீர்! ஒரு ஸ்திரீயினது கண்ணீர்!" என்று ஆழ்ந்த வெங்கலத் தொனியுடன் இரவினது இருட்டிக்குள்ளிருந்து ஒருசத்தம் மறுமொழி சொல்லிற்று.

(இன்னும் வரும்.) K. G. V.

உத்தரராம சரித்திரம்.

குச, லவர் சரித்திரம்-

41-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

165. என்மாற்ற ரியாபாலனும் வனவாஸம்போன
(அந்த) மனஸ்தாபத்தாலே யன்றோ வாராமலிருந்தேன்
166. கட்டிநின்றபொற் காப்பும் மாலை புலராமுன்
கருத்துடைய லக்ஷ்மணரும் கூடவனம் நடந்தார்
167. அம்புவில்லும் தானெடுத்து லக்ஷ்மணரும் போக
(என்) அருங்கிளியாள் ஊர்மிளையும் அருஞ்சிறையிலிருந்தாள்
168. பூமியிலேதான் பிறந்த பொற்கொடி சீதாவை
போற்றியே நான் வளர்த்தேன் எழுத்தையறியாத
169. கலப்பையோடே குழியினுள்ளே வந்துதிச்சாளென்று
கலியுகத்து மானிடர்கள் அதிசயமாய்ச் சொல்வாள்
170. (என்) கோப்புடைய மாளிகையில் குடிகொண்ட செல்வம்
கொம்பனையில் கால்விசேஷம் என்று நானிருந்தேன்
171. (என்) தாக்குடைய மாளிகையில் தையல்வந்து பிறக்க
சந்தானம் சம்பத்தும் சகலமும் உண்டாச்சு
172. செல்வமுள்ள சீதையரை நினைத்து மனமுருகி
சீர்செய்யும் தந்தையரும் மனந்தளர்ந்தாரம்மா
173. (என்று) கலியாணிதேவி சொல்லி கலங்கிநிற்கும்போது
கௌசல்யா தேவியம்மன் கனிந்துமப்போ துரைப்பள்
174. (என்) லக்ஷ்மியும் வனம்போகி நெடுங்கானல் அலைய
நாங்கள் நீலியன்றோ பூமியிலே நெஞ்சு நிலைதரித்தோம்.

175. வாய்த்ததொரு மிதிலையிலே நின்று வில்லைமுறித்து
மன்னராமர் தேவியுடன் மகிழ்ந்து வந்தபோது
176. (என்) மைதலியும் ராகவரும் வாழ்ந்திருக்கும்போது
மகுடாபிஷேகம் செய்ய மன்னவர் கோடித்தார்.
177. அரிதான கைகையவள் கேட்டவரத்தாலே
(எங்கள்) அன்பான தசரதனுர் ஆவியது இழந்தார்.
178. கன்னெஞ்சு கூனியோடே கற்பனையினுலே
கயட்டினேம் மங்கிலியம் கற்சிறையி லிருந்தோம்.
179. வாய்த்ததொரு ஸ்ரீராமர் மணிமகுடம்சூட
வாய்மையுள்ள தசரதனுர் அரசுநிலை நிறுத்த
180. காக்ஷியுள்ள பந்தலிலே காலைவிளக்கெரிய
கல்ப்பூர ஹாரத்தி எடுக்க அதிஷ்டமற்றோம்
181. கௌசல்யாதேவி யம்மன் கண்டுடனே சொல்வள்
கலியாணிதேவியம்மன் கண்டுடனே சொல்வள்
182. (அம்மா) காக்ஷியுள்ள தசரதனுர் காணுதகாக்ஷி
கௌசல்யாதேவியரே கண்குளிரப்பாரும்
183. (என்று) கலியாணி தேவியரும் கௌசலமாதாவும்
கனகசிங்காஸனத்தில் கலந்து வீற்றிருந் தாள்.

(இன்னும் வரும்.) R. S. சுப்பலக்ஷ்மி.

மயாபுரிவிநோதக் கதையின்

மூன் தொடர்ச்சி.

சிவசுவாமி ஐயரவர்கள், அப்பா! ஜகதீசா! சர்வேசுவரனுலருளப்பட்ட உன்னத பதவியிலிருக்கிறநீதற்காலம் நினைத்தபடிசெய்யலாம். அது உனக்கு அரிதானது ஒன்று மில்லை ஆனுலும் சற்று நிதானிக்கவேண்டும். தீமைக்குத் தீமையைச் சரிக்கட்டுவது ஒரு பெருமையாகாது. ஈனஜந்துக்களாகிய நாய்முதலியமிருகங்களும் தீமைக்குத் தீமைசரிகட்டுவதால் அவற்றுக்கும் மனிதராகிய நமக்கும் பேதமென்ன? ஒருவர் தமக்குச் செய்த கெடுதியைமறவாமல் மனதில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, சமயம்வந்தபோது தமது சாமர்த்தியத்தைக்காட்டிப் பழம் பகைமை முடித்துக்கொள்ளுகிறசுபாவமுடையவர்கள் ஈனஜாதியென்று நூல்கள் கூறுகின்றன. அவர்களை உலகத்தில் பண்டிதர் பாமரராகிய எல்லாரும் இகழ்வது பிரத்தியட்சம். அவர்கள் பெற்ற ஐசுவரியமும், பெருமையும் சீக்கிரத்தில் அழிந்துபோம். இத

னால் அவர்களுக்கு இம்மை மறுமையாகிய இருவகைப் பயனும் இல்லாமற்போகின்றன. இது பற்றியே "கற்பிளவோடொப்பர் கயவர்கடுஞ்சினத்துப், பொற்பிளவோ டொப்பாரும் போல்வாரே" என்று மூதுரையும் சலம் சாதித்திருப்பவரைக் கயவரென்றிகழ்ந்து கூறிச்சினமும் பகையுமற்றிருப்பவரை "விற்பிடித்து நீர்கிழிய வெய்த வடுப் போலமாறுமே, சீரொழுகுசான்றோர் சினம்" என்று புகழ்ந்து கூறியது. அன்றியும் "நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல, தன்றேமறப்பது நன்று" என்றதனால் பிறரால் செய்யப்பட்டதீமைகளையுடனே மறந்து விடுவதே நன்மை. மனதிற் பகைமுதலிய களங்கமில்லாதிருப்பவரைப்புலி சிங்கம் முதலிய துஷ்டமிருகங்களும் நேசித்து விசுவசிக்கின்றன. உலகத்திலெல்லாராலும் புகழப்படுகிறார்கள். மறுமைப்பயனையுமெளிதிலடைகின்றார்கள்: பகையென்கிற களங்கம் மனதிலில்லாமையினால் அவர்களுக்கு அச்சமென்பது சிறிதுமில்லை. சதாமனத்திருப்தியோடு மிருக்கிறார்கள். ஆகையினாலே நாம் அவர்களைக்கவனியாமல் விட்டுவிடுகிறதே நலம். அவரவர்களுடைய கர்மபலனையவரவர்களேயனுபவிக்கவேண்டும். "தாந்தாமுன்செய்த வினை தாமேயனுபவிப்பார், பூந்தாமரையோன் பொறிவழியே" என்பாதிப்பிரமாணவசனங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. சகலஜீவராசிகளின் இதயாரவிந்தத்தில்அந்தர்யாமியாயெழுந்தருளியிருக்கும்ஸ்ரீபரமேசுவரன்அவரவர்கள் செய்த கர்மங்களை யுணர்ந்து, அவற்றுக்குரிய பலன்களைத் தானேயருளிச்செய்வான். இதைக்குறித்து நாம் முயற்சி செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை யென்பது எனது அபிப்பிராயமென்று கூறிமுடித்தார்.

இதைக்கேட்டுக் கொண்டேயிருந்த சுந்தர ஐயரவர்கள் மனதைவிட்டுப் பொங்கியெழுந்த கோபத்தையும், வருத்தத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு சிவசுவாமி ஐயரை நோக்கிச் சுவாமீ! தாங்கள் சொல்லிய வைகளெல்லாம் பாபரகிதமான புண்ணியாத்மாக்களுடைய பரிசுத்தமானகருத்தைத் தழுவியதும், தர்மசாஸ்திரங்களோடு மாறுபடாதநீதிவசனங்களாகையால் அதனை மறுத்தும் பேசவல்லார்யார்? ஆயினுமென்சிற்றறிவுக்குத் தோன்றிய சிலவார்த்தைகள் கூறுகின்றேன்; அதையுங்கேட்டருள வேண்டும். தமது வசனங்களெல்லாம் உலகபாசமெல்லாவற்றையும் பற்றறக்களைந்து விட்டு மானாபிமானங்களையும் இன்பதுன்பங்களையும் சமனாகக்காணும் பெரியோர் செயலாகவேயிருக்கின்றன. தற்காலத்தில் நமது குழந்தைக்குத் தெய்வாநுக்கிரகத்தினால் பூலோகமுழுவதையும் ஏகசக்கிராதிபத்திய இராஜரீகம் செலுத்தும்படியான இராஜ்யலட்சுமிகைவசமாயிருக்கிறாள். இராஜ்யலட்சுமியைச் சுதந்தரித்துக் கொண்டிருக்கும் புண்ணியவான்களுக்கு இந்த உபதேசம் சிறிதும் பிரயோசனப்படாது. ஏனென்றால், இராஜத்துவத்தையடைந்தவர்களுக்குத் துஷ்டநிக்கிர சிஷ்டபரிபாலனமே பிரதானமானதர்மமாகும். இந்ததர்மத்தைக்கைவிட்டு வேறெதையனுஷ்டித்தாலும் இராஜனாகயிருக்கிறவன் நரகதுன்பத்தையனுபவிக்கவேண்டிவருமேயன்றி நற்கதிபெறுவதில்லையென்று தர்மசாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அரசன் துஷ்டநிக்கிரகம் செய்யாமல் சிறிதுபராமுகமாயிருந்தால் உலகத்தில் சாரர் சோரர் முதலிய மஹாபாபிகள் நிறைந்து விடுவார்கள். தனவந்தர்களெல்லாரும் அச்சமற்றுமமதையடைந்து எளியவர்களைத்துன்பப்படுத்து வார்கள். சிஷ்டர்களோ அரசனுடைய காவலிழந்தமையால் துஷ்டர்களுக்கஞ்சி வேறுதேசம் போய்விடுவார்கள். துஷ்டர்கள் நிறைந்த நாடு கரடி புலிகள் உலாவித்திரியும் காடாகக்கருதப்பட்டுச் சீரழியும். உலகத்தையாளும் அரசர்கள் சாம, தான, பேத, தண்டமென்கிற சதுர்விதமான தந்திரங்களைக் கையாள வேண்டுமென்று நூல்கள் விதித்திருப்பதை யறியாதார் யார்? அவற்றுள் முதல்மூன்று உபாயங்களும் வலிமையில்லாதவர்களுக்குரியன. பராக்கிரமசாலியான அரசன் துஷ்டர்களிடத்தில் தண்டோபாயத்தையே செலுத்திவர

வேண்டும். எளியவர்களிடத்தில் இரக்கம் பாராட்டவேண்டும். அரசன் தண்டியாவிட்டால் துஷ்டர்கள் அரசனை மதிப்பதில்லை. தன்னையண்டியிருக்கும் யோக்கியர்களைப் பரிபாலித்துமதியாத துஷ்டர்களை கட்டாயம் தண்டிக்கவேண்டுவது அரசன் கடமை. அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அரசனுயிருப்பதினுல் யாதுபயன்? ஸ்வரூபத்தினுல் மனிதர்களாகக்காணப்பட்டாலும்குணத்தினுல்மிருகங்களையொப்பாயிருப்பவர்களும்பலருண்டு. அவர்களிடத்தில் தயை பாராட்டுவது பயன் தாராது. நாம் பெருமையாகவாழ்ந்திருந்தகாலத்தில் நம்மாலே பெருமையடைந்து சிறந்தவர்கள், நாம் தாழ்வடைந்த காலத்தில் உபகாரஞ்செய்யாவிட்டாலும் அபகாரம் செய்வது நியாயமாகுமோ? குப்புசாமிஐயன் செய்ததீமையைக்கனவில்நினைத்தாலும் மனது வெந்துபுண்ணுகிறதே? செல்வத்தால் மதங்கொண்டு பாபபுண்ணியங்கருதாமல், பெரியோர்சிறியோரென்று பாராமல், நாம் செய்த உபகாரத்தைச்சிறிதும் எண்ணுமல் நமக்கு அளவிலாத துன்பத்தையும் அபாயத்தையுந் துணிந்து செய்த அந்தச்சண்டாளனிடத்திலும் கிருபையாயிருக்கலாமா! மதங்கொண்டு ஊரைப்பழிக்கப்புகுந்தயானையைப்பாகனுனவன் அங்கு சத்தினுலேமண்டை பிளக்கவடித்து மதத்தை யடக்கிப்பின்பு வஸ்திராபரணங்களா லலங்கரித்துப் பெருமைப்படுத்துவது போலக்குப்புசாமி ஐயருடைய கருவங்குலையத்தண்டனுஞ் செலுத்திப்புத்தி கற்பித்துப்பிறகு அவனுக்கு நன்மைசெய்வதேதகுதியென்று எனக்குந் தோன்றுகிறது.தவிர ஜகதீசன் அவிநாசிவந்து அவமானப் பட்டகாலத்தில் குப்புசாமி ஐயரையும், விசாலட்சியையும் நமது பணிவிடைக்காரர்களாகும்படி செய்கிறேனென்று கூறியசபதமொழியுமுண்டு. அதுவும் வியர்த்தமாகக் கூடாது, எல்லாவற்றையும் நீரயோசித்துத் தகுந்தபடிசெய்து சத்துருக்களுக்கு முன்னுலே நமது பெருமையை நிலை நிறுத்திக்கொள்ளுவதேநியாயம். பிறகு தமது சித்தமென்று கூறிவாளாவிருந்தார்.

பிறகு, பிள்ளையவர்கள், ஐயரவர்களை நோக்கிச், சுவாமீ! எனக்கு இம்மைமறுமைப் பயனையளித்தருளும் தெய்வமும் குருவும் தேவரீரையன்றியில்லை யாகையால் தமது திருவாக்கைமறுத்துப் பேசத்தகுதியுடையவ னல்ல? ஆயினுமிந்த விஷயத்தில் என்னுடையமனதும் சுந்தர ஐயரவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையே யனுசரிக்கின்றது. நமது விரோதிகளைமுற்றுங் கெடுத்து விடவேண்டும் என்பது எங்களுடைய கருத்தல்ல, அவர்களுக்குப் புத்திகற்பித்து நல்வழிப் படுத்தவேண்டு மென்பதேயாம். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவர்கள் மேன்மேலும் பாபத்தொழிலைச் செய்து நரகதுக்காளாவார்கள். அன்றியும் அநேக ஏழைகளைக்கெடுத்து நாசம் பண்ணுவார்கள். அப்படிக்கெல்லாம் நேரிடாதபடி நாம் செலுத்தக்கருதுகிற தண்ட நீதியும் கருணைகாரணமாகவேயாதலால் அதுகுற்றமன்று? தகுதியுடையதே யென்று நினைக்கிறேன் என்று முடித்தார்.

இவைகளைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஜகதீசன் எழுந்திருந்து பிதாவின் திருவடிகளில் வணங்கித்தாம் கட்டளையிட்டருளிய நீதிவசனங்களும் மறுக்கப்படாதவேதமொழிகளே. இவர்கள் கூறியதும் நியாயமாகவேகாணப்படுகின்றன; ஆதலால் இருதிறத்தாரது கருத்துக்கும் பழுது வாராமல் நமது நீதியைச் செலுத்த உத்தேசிக்கிறேன்; பின் கட்டளைப்படி நடந்துகொள்ளுகிறேனென்று கூறக்கேட்ட ஐயரவர்கள் ஜகதீசனது விநயமொழிக்குமகிழ்ந்து உள்ளும் புறமும்பூரித்து அப்பா! குழந்தாய்! ஆலமரத்திலிருந்து தோன்றுகிறவிழுது, அம்மரத்தினது பாரமுழுமையும் தானே சுமந்து அதைக் காப்பாற்றுகிறதுபோல எங்களெல்லாரையும் பாதுகாக்கும் கடமை உன்னுடையதேயாதலால் உன் மனதுக்கு மாறுபட்டு நடப்பவர் இங்கொருவருமில்லை. ஆதலால்

தர்மத்துக்கு விரோதம்வாராமல்உன்னெண்ணத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளென்று விடையளித்தார்.

சிலநாட்கள் சென்றபின் ஒரு நாளிரவில் ஜகதீசன் தனது தேவிமாரிருவரோடும் விநோதமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் சௌந்தரவல்லியின் குழந்தை தவழ்ந்து வருவதை மங்களாம்பாள் பார்த்து வெகு சீக்கிரமாய் ஓடி, அதைத் தூக்கிவந்து தன் மடியில்வைத்துக்கொண்டு சிறிதுநேரம் விளையாடினள். பின் சௌந்தரவல்லியிடங் கொடுக்கத் திரும்பிப்பார்த்து இந்தா குழந்தை; இதற்குப் பால்கொடு என்றுசொல்ல, அவள் இதைக் கவனியாமல், முகம் சுண்டி விசாரத்தில் மூழ்கியிருப்பதைக்கண்டு மங்களாம்பாள் திடுக்கிட்டு ஐயோ! நான் ஒன்றுஞ்செய்யவில்லையே வழக்கம்போலக் குழந்தையை எடுத்ததே தவிர வேறில்லையே. என்றும் வாராதகோபம் இன்று என் இவளுக்கு வந்தது? இவளுக்கு இவ்வளவு வருத்தம் வரும்படி நான் என்னகாரியஞ் செய்தேன்? எனக்கு ஒன்றுந் தோன்றவில்லையே யென்று பலவிதமாக எண்ணமிட்டுச் சிந்தை வருந்திக் குழந்தையை யேந்தினபடியே சித்திரம்போல் நின்றுவிட்டாள். இவ்விருவரையும் ஜகதீசன்பார்த்துக் கலகல வென்றுநகைத்து மங்களாம்பா! என்ன யோசித்துக்கொண்டு நிற்கிறாய்? உனக்கேன் இந்தயோசனைத் தாழ்வுண்டாயிற்று? நீ எண்ணினபடியல்ல! சௌந்தரவல்லி தன் தாயாரை நினைத்துக் கொண்டு மதிமயங்கி யிருக்கிறாள். உன்னையலட்சியம்பண்ணவில்லை! உன்னிடத்தில் யாதொருகெட்ட அபிப்பிராயமும் கொள்ளவில்லை யென்று சொல்லி அவளைத்தன்மடியில் உட்காரவைத்துக் கவலை தீர்த்தான். இதைக்கண்ட சௌந்தரவல்லி மனம் பதைத்து ஐயோ! நான் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் வேறொன்று நினைத்து விட்டதே. அக்காள் மனம் வருந்தும்படி செய்து விட்டேனே. என்கருத்தை வெளியிடாமல் நான் மனதுக்குள்ளேயே வைத்து யோசித்த தனாலல்லவோ இந்தக்கெடுதி சம்பவித்தது என்று மனதிற்குள் சிந்தித்துத் திடீரென்று எழுந்திருந்து அக்கா நானுன்னிடத்தில் விரோத புத்தி வைப்பேனோ. நானிப்பொழுது வாழ்கிற வாழ்வு நீ தந்ததல்லவோ? இந்தக் குழந்தையினிடத்தில் உன்னைவிட எனக்கு அதிக பாத்தியமுண்டோ? நானும் குழந்தையும் உனக்கு உரிய உடைமைப்பொருளல்லவோ? இந்தக்குழந்தையைப் பார்த்தஉடனே யென்னிடத்தில் அதிகபிரியமுள்ள மாதாவானவள் இந்தவாழ்வைக் கண்டுகளிக்கப்பிராப்தியில்லாமற் போயிற்றேயென்றுவருத்தமுண்டாக அதனால்தான் பரவசப்பட்டுநின்றேன். உண்மையாகவே உன்னிடத்தில் ஒரு கெட்ட எண்ணமும்நான் கொள்ளவில்லை யென்று மனம் வருந்திக்கூறும் வார்த்தையைக்கேட்டு மங்களாம்பாள் சௌந்தரவல்லியைத்தழுவி மனக்கவலைமாற்றி என் பிராணநாதா! இவள் கவலைநீங்கும் மார்க்கமில்லையோவென்றாள். ஜகதீசன் அவளுடைய தயாளகுணத்துக்கு மனமகிழ்ந்து மங்களாம்பா நீ நினைத்தகாரியம் நிறைவேறாமற்போமோ! இன்னம் அரைநொடிப்போதில் சௌந்தரவல்லி தாயார் இவ்விடம் வருவாள் என்றுகூறி அவளைத் தேற்றியபின் சௌந்தரவல்லி! அதோ உன்தாயார் நித்திரைசெய்கிறாள் பார். அவ்விடம்போய் எழுப்பி உன்தாயாருக்கு உபசாரம்செய். சற்றுப்பொறுத்து நானும்வருகிறேன் என்றான். அவள் அளவுக்கடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தன் தாயார் படுத்திருக்கு மிடத்திற்குவந்து மெல்லப் படுக்கையை யசைத்து எழுப்பினாள். தாயார் கண்ணைத்திறந்து பக்கத்தில் நிற்கிற தனதருமைத் திருமகளைப்பார்த்து இருகையாலு மணைத்துத் தழுவிக்கொண்டு ஆனந்தத்தினால் தன்னை மறந்து பரவசப்பட்டுச் சிறிதுநேரமொன்றும் பேசாமலிருந்து பிறகு என் செல்வச் செருக்கே! நான் இன்றையதினம் உன்னை பார்க்கும்படியான புண்ணியஞ்செய்திருக்கிறேனோ? உன்னைப்போலப் பாக்கியசாலிகள் பூலோகத்தி லிருந்திருக்கமாட்டார்கள்.

இனிமேலு மிருக்கப்போகிறதில்லை. நீ யெங்கிருக்கிறாய்? என்னசெய்கிறாய் என்று கேட்க, அவள், அம்மா! இதுதான் என் கணவனிருக்கும் வீடு. நான் அவரிடத்தில் ஜீவித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்றவுடனே மங்களாம்பாளுடைய உத்தரவின்பேரில் பணிவிடைப்பெண்கள் பலர் நாலாவிதமான சிற்றுண்டிகள், கனிவர்க்கங்கள், பானங்கள், கற்பூரதாம்பூலாதிகள்கொண்டுவந்துவைக்கச் சௌந்தரவல்லி அவற்றால் தன் தாயாருக்குபசரித்துக்கொண்டிருக்கையில், அம்மா! அம்மாவென்று ஒரு அற்புதலாவண்யம் பொருந்திய குழந்தை தவழ்ந்து வருகிறதையும், அதன்பின்னாலே மன்மதனைப் போன்ற ஓர் வாலிபன் வருகிறதையும் பார்த்து ஆச்சரியத்தால் மதிமயங்கி நிற்கக்கண்டு அம்மா! அதுதான் என் குழந்தை; அதன்பின்வருகிறவர்தான் எனது கணவன் என்று சொல்லிக் குழந்தையைக்கொண்டுவந்து தன் தாயின்கையில் கொடுத்தாள். ஜகதீசனும் வந்துசேர மூவரும் நெடுநேரம் விநோதமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் தாயார் மகளைநோக்கி அம்மா இவ்விதமான அற்புதசிற்பம் நிறைந்த அரண்மனை எப்படி வந்தது? நீயெப்படி இங்கேவந்து சேர்ந்தாயென்று சொல்லிக்கொண்டே தன்னை மறந்து தூங்கிப்போனாள். சற்றுநேரங்கழித்து விழித்துக்கொண்டு தான் தன் கணவன் பக்கத்தில் படுத்திருப்பதையும், தான் கண்ட காட்சியையும் நினைத்து ஒன்றுந்தோன்றாமல் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள். பிரபாகரன் விழித்துத் தன் மனைவியைக் கூப்பிட்டுப் பெண்ணே! குழந்தை காணமற்போன விசனம் உனக்கு மாத்திரந்தானா! எனக்குக் கிடையாதா? நீ யெப்போதும் அதையே நினைத்துக்கொண்டு இரவுபகல் நித்திரைகூட இல்லாமலிருப்பது தகுதியல்லவென்றான். அதுகேட்டபத்தினி சுவாமீ! எனக்கு அதைக் குறித்து இப்பொழுது வருத்தமில்லை. ஒரு ஆச்சரியங்கண்டேன். அதென்னவென்றால் தேவவிமானம்போன்ற ஓர் அரண்மனையிருந்தது. அதில் நான் படுத்துக்கொண்டிருக்கையில் நமது குழந்தைவந்து எனக்குப் பலவகைச் சிற்றுண்டிகளை யுதவி உபசரித்தாள். அவளுக்கொரு குழந்தையிருக்கிறது. அதைப்புகழ்ந்து வர்ணிக்க என்னால் முடியாது. அவளுடைய நாயகனது ரூபலாவண்ணியத்துக்கொப்பே கிடையாது. அவர்களோடு பேசிக்கொண்டே நித்திரைபோய்விட்டேன். விழித்துக்கொண்டுபார்க்கும்போது இங்கே படுத்திருக்கக்கண்டு ஆச்சரியமும், வருத்தமும் அடைந்து புலம்பிக்கொண்டிருந்தேன். இந்தக்காட்சியைத் தேவரீர் காணவில்லையேயென்று வருந்துகிறேனென்றாள்.

பிரபாகரன் அதைக்கேட்டுச் சிரித்துப் பெண்ணே, இது கனவு, நாம் ஜாக்கிரத்தில், நினைப்பது, காண்பது, செய்வது எல்லாம் மனதிலடங்கியிருந்து நித்திரைசெய்யுங்காலத்தில் தோன்றும். அதற்குத்தான் கனவு என்றுபேர். நல்ல நித்திரையிருந்தால் கனவு காண்பதில்லை. நல்லதூக்கம் வாராவிடில் அப்பொழுது கனவுகாணும். நீ எப்பொழுதுங் குழந்தையைநினைத்துக் கவலைப்பட்டுக்கொண்டு நல்லதூக்கமில்லாமலிருப்பதால் அவ்வெண்ண முன் கனவில் தோன்றியது. வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால நீ கவலையொழிந்து தூங்கவேண்டுமென்றான். கமலாட்சி சுவாமீ! அது நியாயந்தான்; குழந்தையை நான் நினைத்துக்கொண்டே யிருப்பது நிச்சயமாகையால் அவளைக் கனவில் காணக்கூடும். ஒருபோதுங் கேட்டிராததும், மனிதர்களுடைய எண்ணத்துக்கு வரக்கூடாததும், கதையிலேகூட பார்த்திராததுமான அற்புதசிற்பமமைந்து நவமணிசொரிந்து, பொன்னொளிதவழும் அரண்மனையைக் கனவில் காண்பது எப்படி? இல்லாதவஸ்து ஒருபோதும் சொற்பனத்தில் வரக்கூடாதல்லவா? நமது புத்திரியை நினைத்ததே தவிர மருமகனையும், பேரனையுங்கூட நினைத்ததுண்டோ இல்லையே. ஆதலால் இது கனவு என்று எனக்குத்தோன்றவில்லை. அது இன்னதுதானென்று நிச்சயமா யறியவுங்கூட

வில்லை என்றாள். அரசன் பெண்ணே! நீ மயங்காதே; அதற்கினமான வெள்ளிக்காசு, தங்கக்காசுகளும் தோன்றுவதுபோல அதிக ஞாபகத்திலிருக்கும் பொருளைக் கனவில் காண்கிறபோது அதற்கு இனமாயுள்ள பொருள்களும் கூடக்காணப்படுவது இயல்பு தான் என்று சொல்லவும், தேவரீர் என்னசொன்னபோதிலும் எனக்கு நம்பிக்கை கொள்ளவில்லை. நான் கண்டதைத் தேவரீர் கண்டிருந்தால் அப்பொழுது இவ்வாறு சொல்லமாட்டீர்களென்று நினைக்கிறேனென்றாள். இப்படி இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் பொழுதும் விடிந்தது. அரசன் மனைவியை அந்தப்புரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தான் அரசாங்ககாரியம் பார்க்கப்போய்விட்டான். அஸ்தமித்தபின் இருவரும் போஜனமுண்டு வழக்கம்போலப் பள்ளியறை வந்துசேர்ந்து சிறிதுநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்து நித்திரைபோய்விட்டார்கள்.

(இன்னும்வரும்) தேவதஞ்சரியம்மாள்.

துரௌபதியின் சரித்திரம்.

3. பாண்டவர்கள்.

(60-வது பக்கத் தொடர்ச்சி.)

குருகுலமக்கள் நூற்றைவரும் பிறைவளர்வதுபோல் வளர்ந்து வருகிறகாலத்தில் நட்பமாகிய நூல்களைக் கற்ற கல்வியையுடைய தருமன் அன்புடைமை, ஒழுக்கமுடைமை, இனியவைகூறல், நடுவு நிலைமை, பொறையுடைமை, வாய்மை, அருளுடைமை, அறிவுடைமை முதலியவற்றைப் பெற்று அழுக்காறு, கடுஞ்சொல், சினம், பேராசை, பொய்மை முதலியவற்றை நீக்கி உலகத்திலுள்ள யாவரும் மெச்சும்படியாய் சிறப்புற்று விளங்கினன்.

தருமனது நல்லொழுக்கம் முதலியவைகளைத் திருதராட்டிரன், விதுரன், வீஷ்மர் கண்டு மகிழ்ந்து இவனுக்கே இளவரசுப்பட்டம் கட்டவேண்டுமென்று நினைத்து ராஜசபை கூடும்படி ஏற்பாடு செய்தார்கள். திருதராட்டிரன் கொலுவிருந்து சபைகூட்டுவித்து வந்திருக்கிற ஜனங்களைப்பார்த்து சபையார்களே! திருதராட்டிர மகாராஜனுக்கு உதவியாகயிருக்க இளவரசுபட்டம் குரு குலமக்களிலொருவனுக்கு கொடுக்கவேண்டும். இதற்கு எனக்கு 100 புத்திரர்கள் பாண்டு மகாராஜனுக்கு 5 புத்திரர்கள், இவர்களில் யாருக்கு பட்டம் கொடுக்கலாம் சொல்லுங்களென்று சொன்னார்.

சபையோர்கள் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்கள்:—ஓ மகாராஜாவே! யயாதி மகாராஜா முதல் திருதராட்டிரமகாராஜா அவர்கள் காலம்வரையில் வயதிலுயர்ந்தவருக்கே பட்டம்கொடுத்துவந்திருக்கிறோம். இப்பொழுது குருகுலமக்களில் மூத்தவன் தருமன். இவனே சகலகுணத்திலும் மேன்மைபொருந்தி யிருக்கிறான். வயதிலும் பெரியவன், அரசுக்குரிய தன்மையையும் பெற்றிருக்கிறான். இவனுக்கே பட்டம் கொடுக்கவேண்டும். திருதராட்டிரன், விதுரன், பீஷ்மர் முதலானோர் இவ்வசனத்தைக்கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

திருதராட்டிரன் எழுந்து ஓ சபையார்களே! நான் பட்டத்துக்குமாத்திரம் உரிய வனுயிருந்தபடியால் பட்டம் பெற்றேன், ஆனல் ராஜ்யபரிபாலனஞ்செய்து அநேக தேசத்தையும் என் கைவசமாக்கினன். ஆதலால் நான் அனுபவிக்கும் பாக்கியமோ பாண்டுமகாராஜனது. அவனது புத்திரனுகிய தருமனுக்கு இளவரசுபட்டம் கொடுப்பதில் எனக்கு மெத்தவும் சந்தோஷமென்றும்

"மைந்தருடன் செயல் வழுவறவெண்ணிக்
குந்திபயந்தருள் குரிசிலையிவனே
யிந்த நிலக்கினி யிளவரசென்றுன்
சந்தன் மதிக்குடைமுடியொ டளித்தான்."

தருமன் இனி இந்தத்தேசத்திற்கு இளவரசனென்றும் சொல்லி அழகிய பூரண சந்திரன்போலுள்ள குடையை முடியோடு அவனுக்குக் கொடுத்தார்.

வந்திருந்தவர்களுக்குத் தகுந்த மரியாதைகளைச் செய்து, வேதவேதியர்களுக்கு தானதருமங்களைச் செவ்வனே செய்தார். பின்பு தனது முத்திரை மோதிரத்தைத் தருமராஜன் விரலில்போட்டு சபையோர்களைப்பார்த்து "கனவான்களே! இன்று முதல் தருமன் கட்டளைக்குட்பட்டு நடங்களென்று" சொன்னர். பின்பு சபை கலைந்தது.

தருமன் துரியோதனன் முதலியவர்களைத் தனது சகோதரர்போல பாவித்து, துரியோதனனை சிங்காசனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவனல் சகல காரியங்களையும் நடப்பித்துக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திவந்தான்.

ஜனங்கள் இவனது அரசுமுறைமை ராஜ்யபரிபாலனம் முதலியவற்றைக்கண்டு மிகப் புகழ்ந்தார்கள். வீஷ்மர் பிரதானமந்திரியாயிருந்து தருமன் சொல்லும் வார்த்தைக்கு ஒன்றும் சொல்லாமல் சரியாய் நடந்துவந்தார். இதைக்கண்டு துரியோதனன் முதலியவர்கள் மிகப்பொருமைக்கொண்டு, தனது தகப்பனிடம் சென்று "அப்பா! எனக்கு ஒரு குறையிருக்கிறது. அதைத் தங்களுக்குத் தெரிவிக்கவந்தேன்." என்று சொன்னன். அவர் என்னசங்கதி யென்று கேட்டா. துரியோதனன் "தங்களது புத்திரர்கள்மீது அன்பு பாராட்டாமல் பாண்டவர்களின்மீது மிகப்பிரியமாயிருப்பதுடன் தருமனுக்கு இளவரசுபட்டம் கொடுத்ததைத்தவிர வேறில்லை" என பதில் சொன்னன்.

திரதராஷ்டரன் அப்பா குழந்தாய்! எனது தம்பியினுடைய தேசம் அவன் புத்திரர்களுக்குத்தான் கிடைக்கவேண்டும். மேலும் நீ மனுநீதிப்பிரகாரம் நடப்பவனல்ல நீ இவ்விதம் சொல்வதால் பிரயோஜனமில்லை. நீ பாண்டவர்கள் ஐவருடனும் கலந்து அரசுபுரிவதுதான் தர்ம நீதியாகும் என இடிவிழுந்தாற்போல் உரக்க கோபத்துடன் சொன்னர்.

துரியோதனன் துற்போதனையால் தன்னுடன் நட்பில்லாபாண்டவர்களோடு இனி சேரமாட்டேன் என்று பதில்சொன்னன்; இவன் இவ்விதம் சொன்ன வார்த்தைக்கு பிதாவாகிய திருதராட்டிரன் மயங்கி வீட்டுமன், பீஷ்மர் முதலியவர்களிடம் இச்சங்கதியைச் சொன்னவுடன் அவர்களும் திகைத்து இளமைப் பருவத்தில்தானே பகையைப்பொருந்தினர்கள். தங்கள்தான் அவனுக்குப்புத்தி புகட்டவேண்டும் என்றார்கள்.

பின்பு திரதராஷ்டிரன் பாண்டவர்களைப் பார்த்து பிராமணர் எவராலும் புகழப்படுவதும் விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் வரப்பெறுஞ் சிறப்பை யுடையதும், தோரணம்

முதலியன விளங்கும் அழகிய கோபுரங்களையுடையதுமான வாரணாவதம் என்ற பெரிய நகருக்கு புரோசனனென்ற மந்திரியுடன் போய் சுகமாக அரசுபுரியுங்கள் எனவாழ்த்தி அனுப்பினர்.

பாண்டவர்களனைவரும் குந்திதேவியும் நிறைந்த அறிவையுடைய புரோசனனும் வாரணாவதம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அப்போது ஜனங்கள் குவியலாய் எதிர்கொண்டு மரியாதை செய்தார்கள். சகல வாத்தியங்களும் முழங்கின; பாண்டவர்கள் இங்கு மந்திரி புரோசனன் சொற்படி அரசுபுரிந்து பூமிதேவி உடம்பு களிப்படைய சிறந்திருந்தார்கள்.

அப்பொழுது துரியோதனனுடைய துற்புத்தியினால் புரோசனன் மெழுகு மாளிகை யொன்று கட்டுவிக்க ஏற்பாடு செய்யவே வேலைக்காரர்கள் வேலைகளைச் சரியாய்செய்து முடித்தார்கள். மெழுகுமாளிகையோ இராஜாக்கள் வசிக்கக்கூடிய அழகான அரண்மனைபோல் தோன்றிற்று. இச்சங்கதி பாண்டவர்களுக்கும் சந்தேகமாகத் தோன்றவே புரோசனனை நம்பாமல் ஜாக்கிரதையாகவே யிருந்தார்கள்.

அப்போது சிற்பநூலில் சிறந்த ஒரு தச்சன் வீமனை மிகத்தனியிடத்திற் கண்டு வணங்கி, மகாராஜாவே! தருமமே வடிவாகிய விதுரராசர் துரியோதனாதிகள் பாண்டவர்களைக் கொல்ல ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருப்ப துண்மைதானா வென்றார். மகாராஜாவே! அது உண்மைதான் என்றேன். அவர் உங்களைத் தப்புவிக்க ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னார். நான் அப்படிச் செய்கிறேன் என்று சொல்லி உத்திரவு பெற்றுவந்தேன். அங்கு சென்று மாளிகையைக் கட்டி ஒரு மண்டபத்தின் வழியாக வெகு தூரமுள்ள காட்டிற்குச் செல்லும்படியாய் ஒருசுரங்கம் செய்திருக்கிறேன் என்றும் சொன்னேன்.

ஒருவரும் அறியாத உபாயத்தினால் அம்மண்டபத்தின் கீழ் சுரங்கம் செய்திருக்கிறேன். இம்மண்டபத்தின் மத்தியில் ஒரு தூணிருக்கிறது, இதை நீ தள்ளினால் ஒரு சுரங்கம் தென்படும்; இதன் வழி சென்றால் இடும்பவனம்போகலாம் என்று சொல்லிய பின்பு வீமனிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டு சென்றான். வீமன் இத்தச்சன் விடைபெற்றுச் சென்ற உடன் பயமின்றி எப்போது இந்தமாளிகை அக்கினிக்கு இறையாகுமோவென எண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள் புரோசனன் தருமனைப் பார்த்து மகாராஜாவே! ஏதாவது கட்டளையிட வேண்டியிருந்தால் இடுங்களென்று கேட்டான். தருமன் ஓ புரோசனா! நாம் இங்கு வந்ததுமுதல் நகரம் முழுமையும் பார்த்தோமேயன்றி காட்டைப்பார்க்கவில்லை; ஆகையால் வனத்திற்குச் சென்று வேட்டையாடலாம் எனபதிலுரைத்தான். உடனே யாவரும் வனத்திற்குச் சென்று வேட்டையாடி களைத்து அரண்மனை வந்து சேர்ந்து போஜனமுண்டு நித்திரைசெய்ய பள்ளியறைக்குச் சென்றார்கள். வீமனோ நித்திரை செய்யாமல் கண்விழித்துக்கொண்டு யாவரும் நித்திரை செய்வதைக்கண்டு மெதுவாகதானே ஒரு மூலையில் நெருப்பை வைத்துவிட்டு தனது தாயாரை முதுகிலும், தருமனை ஒரு புஜத்திலும் அர்ச்சுனனையும் இரண்டு தம்பிமார்களை இரண்டு கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு மண்டபத்திற்கு வந்து நடுவிலுள்ள தூணைத்தள்ளி பாறையை எடுத்துவிட்டு சுரங்கத்தின் வழியாகச் சென்று இடும்ப வனம் வந்தான். இங்கு தனது தாயார் முதலியவர்களை மெதுவாக படுக்கவைத்து மிருகஜெந்துக்கள் அதிகமாகையால் தான் நித்திரைசெய்யாமல் காவலிருந்தான்.

நிற்க, வீமன்வைத்த அக்கினி குபீரென்று தணல் அதிகரித்தெழும்பி இடியிடித்தாற்போலப் பேரொலி யுண்டாக நகைத்து யாவற்றையும் எரித்தது. அவ்வூர் ஜனங்கள் காலையில் எழுந்து மாளிகை எரிந்திருப்பதைக் கண்டு மிக வருந்தினார்கள். பாண்

டவர்கள் வெந்து நீறாகிவிட்டாரே இனி நாமென்ன செய்யப்போகிறோம் என அலறினார்கள்; உடனே ஹஸ்தினாபுரிக்கு இச்சங்கதியைத் தெரியப்படுத்தினார்கள். அங்குள்ளவர்கள் ,இதைக்கேட்டதும் மிக விசனப்பட்டார்கள். விதுரர் மூர்ச்சையடைந்து கீழே விழுந்துவிட்டார்; பின்பு விதுரர்மனதை தைரியப்படுத்திக்கொண்டு யாவரையும் இட்டுக்கொண்டு வாரணாவதம் வந்து சேர்ந்து அரக்கு மாளிகை எரிந்ததை சோதித்துப்பார்க்கும்பொழுது பாண்டவர்களைக் கபடமாய்க் கொல்லவந்திருந்த ஐந்து வேடர் எலும்பும் அவ்வேடர்களின் தாயெலும்பும் தோன்றிற்று. இவைகளைக்கண்டு அவர்கள் நிச்சயமாய் இறந்திருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து புலம்பினார்கள்.

பின்பு இவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்திரக்கிரியை முதலியவைகளைச்செய்து ஹஸ்தினாபுரம் சென்றார்கள். கெட்ட எண்ணமுள்ள துரியோதனன் மிகச்சந்தோஷத்துடன் இராஜியத்தை ஆண்டுவந்தான்.

இடும்ப வனவாசம்.

நிற்க பாண்டவர்கள் இடும்பன் என்ற ராக்ஷசன் வசிக்கும்படியான வனத்தில் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது இடும்பன் மனிதர் களிருப்பதை யறிந்து தனது தங்கையாகிய இடும்பியை அனுப்பி அவர்களைக் கொன்று விட்டுவாவென்று சொன்னான். இவள் உடனே சென்று பீமனைக்கண்டு மிக மோகங்கொண்டு தன்னை விவாகம் செய்துக் கொள்ளும்படி கேட்டாள். பீமன் மறுத்தான். இதற்குள் தன் தங்கை இன்னும் வராததைக் கண்ட இடும்பன் புறப்பட்டு வந்து பீமனைப் பார்த்து அடே நீ யாரடா என் தங்கையை யிச்சிப்பதுபோல் காண்கிறது. வாடா என்னுடன் யுத்தத்திற்கு இதோ உங்கள் எல்லோரையும் கொன்று புசிக்கிறேன் என உரக்கக்கூவினான். பீமன் மிகக் கோபங் கொண்டு அவனுடன் சண்டைசெய்யச் சென்று வெகுநேரம் சண்டை செய்த பின் இவனைச் சீக்கிரம் கொல்லவேண்டுமென்று தீர்மானித்து பலமாக ஒரு குத்து குத்தினான். இடும்பன் கீழே விழுந்து இறந்தான். இடும்பி உடனே இராக்ஷசரூபத்தையொழித்து அழகுள்ள ஸ்திரீரூபங்கொண்டு பீமனைக்கெஞ்சி தன்னை விவாகம் செய்துகொள்ளும்படி கேட்டுக் கொண்டாள். பீமன் பலதடவை மறுத்தான். இதனைக்கண்ட குந்திதேவியார் அப்பாமகனே ! இப்படி நீ மறுத்து உரைப்பது கடன் அன்று.ஆகையால் நீ இப்பெண்ணை விவாகம் செய்துகொள் என்றாள். உடனே பீமன் தனது மாதாவாக்கியத்திற்கு ஹானி வாராவண்ணம் அவளை மணம் புரிந்து சுகமாக விருந்தான்; இவர்கள் அங்கு ஒருவருடம் வேட்டையாடி சீவனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இடும்பிக்கு ஒரு புத்திரன் ஜனித்தான். அதற்குக் கடோத்கசன் எனப் பெயரிடப்பட்டது. பின்பு வேதவியாசர் அங்கு வந்து இவர்களைப் பார்த்து நீங்கள் இங்கு இனி இருக்கவேண்டாம். பிராமணவேடம் பூண்டு மகிழ்ச்சியோடு வேத்திரகீயம் என்னும் நகரத்தை யடையுங்கள் எனச் சொல்லிவிட்டுப்போய் விட்டார்; இவர்கள் இடும்பியையும் அவள் குழந்தையையும் கண்டு மிகச் சந்தோஷப்பட்டு நாங்கள் வேத்திரகீயம் போகிறோம் எனச் சொன்னார்கள். அவள் அவ்விதமே செய்யுங்கள் என்னை எப்பொழுது நினைத்தபோதிலும்நான் வந்து சேருகிறேன் எனப்பதிலுரைத்து அவர்களுக்கு நல்லமார்க்கத்தைக் காட்டி அனுப்பினாள்.

வேத்திரகீயம் - பகாசுரன்வதம்.

இவர்கள் வேத்திரகீயம் போய் அங்கொரு பிராமணர்வீட்டில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள், இவர்கள் பிக்ஷையெடுத்துக் கொண்டுவந்து தினம் தங்களது அருமைத்

தாயாருக்கு அன்ன மிட்டு தாங்களும் புசித்து சுகமாக வாழ்ந்து வந்தார்கள். இப்படியிருக்கையில் அவ்வூருக்கருகில் பகாசுரன் என்ற அசுரன் இருந்தான் அவன் மகாகொடியவன். அவனுக்கு வருடத்திற் கொருமுறை அவ்வூரார் ஒரு வண்டிசாதமும் ஒருபிள்ளை, இரண்டு எருமை முதலியவைகளைக் கொண்டுபோய் பலியிடுவது வழக்கம், இவ்வழக்கம் வெகு நாளாக நடந்து வந்தது, இம்முறை மறுநாள் இப்பிராமணரதாகையால் அப்பிராமணர் வீட்டிலுள்ளோர் மிகவருந்திக் கொண்டிருந்தார்கள். இச்சங்கதி குந்திக்குத்தெரிந்தது. குந்தி மிக அன்பாய் அவர்களைக் கேட்டபோது அவர்கள் யாவற்றையும் ஒளிக்காமல் சொன்னார்கள். குந்தி தனது பிள்ளைகளில் ஒருவனாகிய பீமனை அனுப்புகிறேன் பயப்படாதேயுங்கள் எனச்சொல்லி தேற்றினாள். அவர்கள் இதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை. ஏனெனில் விருந்தாளியாக வந்தவர்களை இப்படிச்செய்யச் சொல்லமனமொப்பவில்லை. குந்திதேவியார் அவர்களை சம்மதிக்கும்படி செய்து பீமனை அனுப்பினாள். பீமன் மிகச் சந்தோஷத்துடன் அவைகள் யெல்லாவற்றையும் சித்தம் செய்துகொண்டு பகாசுரன் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான், அங்கு ஒருநதியிருந்தது. அதன் கரையில் எல்லாவற்றையும் வைத்து எருமையிரண்டையும் அவிழ்த்து துரத்திவிட்டான். இவன் உடனே எல்லா அன்னத்தைப் புசித்துக் கொண்டிருக்கையில் பகாசுரன் ஏன் இன்னும் அன்னம் முதலியவைகள் வரவில்லையென்று மிக கோபாவேசத்துடன் வந்து பீமனைக் கண்டான், கோபம் அதிகரித்தது. உடனே பீமனைக் குத்தினான். இருடா இதோ வருகிறேன் என்றான் பீமன். மறுபடியும் ஒரு விருக்ஷத்தைப் பிடுங்கி அவன்மேல் எறிந்தான். அதை ஜாக்கிரதையாய் தன்மேல் விழாமல் செய்து சீக்கிரத்தில் அன்னத்தைப் புசித்து விட்டு பகாசுரனுடன் கடுங் சண்டைசெய்து அவனைக் கடைசியாகக் கொன்றுவிட்டான். பிறகு இவன்பந்துக்களை அழைத்து இனி இவ்வூராருக்கு இவ்விதம் செய்வீராகில் உங்களை இப்பொழுதே கொன்றுவிடுவேன் என சொன்னவுடன் அவர்கள் பயந்து நடுநடுங்கி துஷ்டத்தனம் செய்வதில்லையென வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள். பீமன் உற்சாகத்துடன் பிராமணர் வீட்டுக்குவந்து கொண்டிருக்கையில் எருமைகள் ஊருக்குத் திரும்பிவந்ததைக் கண்ட ஊரார்மிக விசனப்பட்டுக் கொண்டு எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். பீமனே சிங்கத்தைப்போல் கற்சித்துக்கொண்டு பிராமணர் வீட்டுக்கு வந்தான். யாவரும் மிகச் சந்தோஷப்பட்டு என்ன சங்கதி என்று கேட்கவே விஸ்தாரமாக யாவற்றையும் அவர்களுக்குச் சொல்லி இனி உங்களுக்கு அசுரபயமில்லையெனச் சொல்லித் தேற்றினான்; பிராமணர்கள் பீமனுக்கு பல ஆசிகள் கூறி வாழ்த்தினார்கள்.

புஸ்தகக் குறிப்புகள்.

தமயந்தி:—இப்புஸ்தகம் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பி. எ. பிரணதார்த்தி சிவனார், பி. ஏ., அவர்களாலியற்றப்பட்டு சென்னை ம-ா-ா-ஸ்ரீ தி. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நாடக ரூபமாக எளிய நடையில் எழுதப்பட்டிருப்பதுடன் தமயந்தியின் சித்திரப்படம் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இது நமது மாதர்களுக்கு மிக அவசியமானதென நம்புகிறோம். மிஸ்டர் சிவனார் தமிழ் புஸ்தகங்கள் எளியநடையில் எழுதுவதில் மிகப்பிரியமுள்ளவர். இதை அனைவரும் வாங்கி வாசிப்பார்களென்று நம்புகிறோம்.

மாகதவல்லி:—இது அனந்தபுரம்ஜில்லா கலெக்ட்டர்கச்சேரி குமாஸ்தா பண்ணுருட்டி மிஸ்டர் சி. கோவிந்தசாமி ராஜா அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இக்கதை உண்மையில் நடந்தவாறு எழுதப்பட்டதாகத் தோன்றுகிறது. இக்கதை அநேகர் நல்லவர்களுடன் சேர்ந்திருப்பது எப்போதும் நலமென்பதைச் செவ்வனே போதிக்கிறது. இதுவும் நமது மாதர்களுக்கு மிக உபயோகமானதென நம்புகிறோம். இதை அனைவரும் வாங்கி வாசிக்க வேண்டியதவசியமேயாம்.

ரதுவம்சம்:—இது பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ நடேச சாஸ்திரியாரவர்களால் எளிய நடையில் சம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்கிறது. இதில் இப்பொழுது 6 சர்க்கங்கள்தான் அடங்கியுள. மற்றவைபின் பிரசுரிக்கப்படும். இதில் அரசியல், அரண்ணியம், அரசன் மாடுமேய்க்கும் அழகு, காமதேநு அரசனைப் பரிசோதித்தல், சுதக்ஷிணியின் கர்ப்பம், ரகுவின் பிறப்பு, குழந்தை வளர்த்தல், ரகுவின் பட்டாபிஷேகம், ரகுவின் திக்விஜயம், அஜன் பிறப்பு, அஜன் சுயம்வரத்திற்குச் சென்றது, பிராதக்காலத்தில் துயிலெழுப்புதல், இந்துமதிசுயம்வரம் முதலியவைகளடங்கியிருக்கின்றன.

இதிலுள்ள பிரயோகங்கள் வெகு அபூர்வமாயும் யாவரும் வியந்து கூறும்படியாயுமிருக்கின்றன. இதை முதலில் சமஸ்கிருதத்தில் செய்தவர் கவிரத்னங்களில் சிரேஷ்டரான காளிதாஸ மகாகவி. ம-ா-ா-ஸ்ரீ நடேசசாஸ்திரியாரவர்கள் இராமாயணம்-பாலகாண்டம் என்பதை எளிய நடையில் எழுதியிருக்கிறது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம், அவ்விதமே இதுவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது யாவருக்கும் உபயோகமானதென்றே சொல்லுவோம்.

NEWS & NOTES.

சமாசாரக்குறிப்பு.

சீனதேசத்தில் சிலகிராமங்களில் பன்றிகள் வண்டிகளுக்கு மாடுகளைப் போல் கட்டப்படுகின்றன.

ருஷியாதேசத்தின் அரசருக்கு பட்டாபிஷேகம்நடந்தகாலத்தில் சுமார் 3,000, 000 பவுனுக்கு மேல் செலவழிக்கப்பட்டதாம்.

80,000 பூனைகள் கிரேடர் பிரிட்டனி (பிரிட்டிஷ்தேசம்)லிருந்து ஏற்றுமதிசெய்யப்படுகின்றதாம். இத்தீவில் சுமார் 7, 000, 000 பூனைகளிருக்கின்றனவாம்,

நமது மகாராஜா அவர்களுடைய கிரீடம் 7 பவுன்ட் நிறை யுள்ளதாம் காலஞ்சென்ற விக்டோரியா மகாராணியாரின் கிரீடம் 3 பவுன்ட், 6 அவுன்ஸ்நிறை யுள்ளதாம்.

ஜப்பான் தேசத்தில் ஒவ்வொரு தெருவிலும் சிறியகட்டிடமும் அதில் ஒரு அடுப்பு மிருக்கும், பிரயாணிகள் இங்கு சென்று சொல்ப காசுகொடுத்து விட்டு தாங்களே சமையல்செய்து புசித்து போகவேண்டுமாம்.

பெல்ஜியம் என்ற தேசத்தில் பசுமாடுகளுக்கு கடுக்கன்கள் காதுக்குப் போடுகிறார்களாம். ஒவ்வொரு கன்றுக்குட்டிக்கும் 3 மாத மானவுடன் காதில் கடுக்கண் இருக்கவேணடுமென ஒரு சட்ட மிருக்கிறதாம்.

பர்லின் என்றவிடத்தில் பலவித வேடிக்கை செய்யும் ஒரு சர்கஸ் கம்பெனியிருக்கிறது. அக்கம்பனியார் எரும்புகளைச் சண்டைசெய்யவும், கூத்தாடவும், மூட்டைகளைத் தூக்கவும் பழக்கியிருக்கிறார்களாம். இதுவும் அதிசயமே!

அல்ஜீரிய என்றவிடத்தில் இரண்டு நதிகள் சேருமிடத்திலுள்ள ஜலம் கருமையான மையாக யிருக்கிறதாம். இதை எழுத உபயோகித்தும் வருகிறார்களாம். ஆபிரிக்கா தேசத்திலுள்ள நதிகளுக்கு ஒவ்வொரு விசேஷ முண்டென சொல்லப்படுகிறது.

ஒரு பிரயாணி பேங்காக் என்ற விடத்தில் தங்கியபொழுது ஒருவர் வீட்டில் ஒரு எலி வேகமாகவந்து அவ்வீட்டுக்காரரிடத்தில் வந்ததாம். அவர் அதை எடுத்து கொஞ்சநேரம் தனது கையில் வைத்திருந்து விளையாடியபின்பு கீழே விட்டுவிட்டாராம். அது குதித்துக்கொண்டு அங்கு மிங்கும் ஓடிக்கொண்டிருந்ததாம்.

ஆபிரிக்காவின் கிழக்குபாகம் ஜர்மானியருக்குச் சேர்ந்தது. இங்குள்ள ஜனங்கள் நாகரீக மற்றவர்களாயிருந்தார்கள். இப்பொழுது நல்ல உடைகளைத்தரித்துக்கொண்டு போஜனத்திற்கு நல்ல சாமான்களாகிய பீங்கான் தட்டுகள்,கிண்ணங்கள் முதலியவைகளை உபயோகிக்கிறார்கள்.மேலும் குண்டு,கத்தி, கண்ணாடி முதலியவவைகளையும் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். ஸ்திரீகள் ஐரோப்பிய மாதர்கள் தரித்துக்கொள்ளும் உடைகளைத் தரித்துக்கொள்ளுகிறார்களாம். இவர்கள் தையல் வேலை விசேஷமாகச் செய்து வருகிறார்கள்.

Printed at the Ripon Press Madras & Published by C. S. Ramasawmy Iyer, Triplicane, Madras.